

POSTANOWIENIE

24 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 24 czerwca 2024 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku M. J.
z udziałem J. J.
o podział majątku wspólnego,
na skutek skargi kasacyjnej J. J.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie
z 23 czerwca 2023 r., II Ca 1647/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczyni kwotę 5 400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia uczestnikowi postępowania do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

J. J. – uczestnik postępowania z wniosku M. J. o podział majątku wspólnego wywiódł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie z 23 czerwca 2023 r., obejmując zaskarżeniem punkt sentencji nakazujący mu dokonanie spłaty na rzecz wnioskodawczyni w terminie sześciu miesięcy od uprawomocnienia się postanowienia.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwany uzasadnił jej oczywistą zasadnością, która wynika z naruszenia art. 382 oraz art. 235² § 1 i 2 k.p.c. poprzez pozostawienie bez rozpoznania wniosku dowodowego uczestnika postępowania, zmierzającego do wykazania, że uczestnik postępowania nie ma obecnie zdolności kredytowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Dlatego w przypadku powołania się na oczywistą zasadność należy wyjaśnić, na czym oczywistość polega w danym przypadku oraz uzasadnić to twierdzenie. Nie wystarczy samo wymienienie przepisów prawa i odwołanie się do uzasadnienia zarzutów skargi. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20; z 26 października 2023 r., I CSK 55/23; z 29 listopada 2023, I CSK 5788/22).

Pozostawienie wniosku dowodowego bez rozpoznania może stać się podstawą skargi kasacyjnej jedynie wówczas, gdy takie uchybienie przepisom postępowania mogłoby mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Przesłanka ta nie zachodzi jednak na gruncie okoliczności faktycznej niniejszej sprawy. Sąd odwoławczy ustalił bowiem, że postępowanie o podział

majątku wspólnego toczyło się między stronami od 2018 r., a uczestnik przez cały ten czas podtrzymywał wniosek o zasądzenie na jego rzecz nieruchomości za spłatą. Logiczne zatem, że musiał się liczyć z koniecznością zgromadzenia środków pieniężnych umożliwiających dokonanie spłaty. Zdolność kredytowa posiadana przez niego na krótko przed wydaniem orzeczenia w drugiej instancji bądź jej brak nie miałyby wpływu na treść wydanego orzeczenia, ponieważ uczestnik dysponował okresem pięciu lat na zgromadzenie odpowiednich środków.

Ustalony w ten sposób stan faktyczny sprawy nie wymaga prowadzenia dowodów na okoliczność posiadanych przez skarżącego środków, skoro orzeczenie jest w tym zakresie zgodne z jego wnioskiem. Na marginesie należy jednak dodać, że wobec jednoznacznej treści art. 398³ § 3 k.p.c. oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c. *in fine*, z procesowej podstawy kasacyjnej wyłączone są zarzuty dotyczące okoliczności faktycznych sprawy.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej pozwanym z urzędu rozstrzygnął zaś na podstawie § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 7 w zw. z § 4 pkt 8 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[SOP]

(r.g.)